

MATTHEW DICKS

PAMĚTI
IMAGINÁRNÍHO
KAMARÁDA

ARGO

kapitola 1

Pro začátek pár faktů o mně:

Jmenuju se Budo.

Jsem na světě pět let.

Na někoho, jako jsem já, je pět let pořádně dlouhá doba.

To jméno mi dal Max.

Max je jediná lidská osoba, která mě vidí.

Maxovi rodiče mi říkají imaginární kamarád.

Mám moc rád Maxovu paní učitelku Goskovou.

Nemám rád tu druhou učitelku, Pattersonovou.

Nejsem imaginární.

kapitola 2

Z hlediska imaginárních kamarádů mám ohromnou kliku. Jsem na světě už mnohem delší dobu než většina z nás. Kdysi jsem znal jiného imaginárního kamaráda jménem Filip. Patřil k jednomu děcku, co chodilo s Maxem do školky. Filip vydržel sotva týden. Jeden den se vykulil na svět, skoro k nerozeznání od člověka, až na ty chybějící uši (spousta imaginárních kamarádů je nemá), a o pár dnů později byl ten tam.

Navíc mám štěstí, že Max má velkou fantazii. Kdysi jsem znal imaginárního kamaráda jménem Mlask, co nebyl nic víc než skvrna na zdi. Prostě jen takový trochu rozpitý černý flek, který se ničemu nepodobal. Mlask uměl mluvit a mohl se trochu posouvat po stěně nahoru dolů, ale byl dvourozměrný jako list papíru, takže se vlastně bez té zdi neobešel. Neměl ruce ani nohy, jako mám já. Neměl dokonce ani obličej.

Imaginární kamarádi vypadají podle toho, jakou mají jejich člověčí kamarádi představitost. Max je ohromně tvůrčí kluk, takže mám dvě ruce, dvě nohy a obličej. Nechybí mi jediná část těla. Ve světě imaginárních kamarádů jsem výjimka. Většině z nás to či ono chybí a někteří ani nevypadají jako lidi. Třeba zrovna Mlask.

Přemíra fantazie ale taky nedělá dobrotu. Jednou jsem potkal imaginárního kamaráda jménem Pterodaktyl a ten měl oči na dvou dlouhých zelených tykadlech. Jeho lidskému kamarádovi to nejspíš připadalo super, ale chudák Pterodaktyl prostě nezaostřil, kdyby se rozkrájel. Taky si stěžoval, že je mu věčně špatně od žaludku a každou chvíli zakopne o vlastní chodidla, což byly jen takové nepravi-

delné šmouhy na dolním konci nohou. Jeho člověčí kamarád se natolik soustředil na Pterodaktylovu hlavu, a zvláště na ty oči, že mu nic z toho, co se nacházelo pod úrovní pasu, nestálo za námahu.

Ani to není nic neobvyklého.

Taky mám kliku v tom, že se můžu pohybovat. Spousty imaginárních kamarádů se od svého člověčího kamaráda prakticky nehnu. Někteří mají kolem krku vodítko. Jiní měří deset centimetrů a dají se strčit do kapsy od bundy. A někdo je jen flek na zdi, třeba Mlask. Ale já se díky Maxovi můžu pustit, kam mě napadne. Klidně ho můžu nechat plavat a jít si po svých.

Ovšem dělat to moc často by nejspíš byla z hlediska vlastního zdraví pořádná nerozvážnost.

Existuju jen potud, dokud ve mě Max věří. Lidi jako Maxova máma a moje kamarádka Graham tvrdí, že proto jsem imaginární. Ale to není pravda. Možná existuju díky Maxově fantazii, ale mám svoje myšlenky a žiju si svým životem nezávisle na Maxovi. Jsem s ním spojený asi tak, jako je astronaut připoutaný nejrůznějšími drátky a hadičkami k vesmírné lodi. Když loď vybuchne a astronaut umře, neznamená to, že byl imaginární. Prostě jen přišel o zdroj živin.

Se mnou a s Maxem je to zrovna tak.

Potřebuju ho k životu, ale jinak jsem svým vlastním pánem. Můžu říkat a dělat, co se mi zachce. Občas se dokonce s Maxem pohádáme, ale nikdy nejde o nic zásadního. Jen se dohadujeme, na co budeme koukat v televizi nebo co si zahrajeme. Ale je *záhodno* (tohle slovo nás minulý týden naučila paní učitelka Gosková), abych se Maxovi držel co nejvíc nablízku, protože potřebuju, aby na mě myslel. Aby na mě věřil. Nerad bych, aby to se mnou dopadlo podle úsloví *sejde z očí, sejde z mysli*, což někdy říká Maxova maminka, když tatínek zapomene zavolat, že se zdrží. Kdybych se zdržel moc dlouho já, mohl by na mě Max přestat věřit, a v tom případě *fííí*, byl bych ten tam.

kapitola 3

Maxova paní učitelka z první třídy jednou povídala, že mouchy žijí asi tak tři dny. Rád bych věděl, jak je to s průměrnou délkou života imaginárních kamarádů. Počítám, že o moc lepší to nebude. Mezi imaginárními kamarády jsem nejspíš učiněný metuzalém.

Max si mě vymyslel, když mu byly čtyři, a já se prostě najednou objevil a bylo to. Když jsem se narodil, znal jsem jen tolik, kolik znal Max. Uměl jsem barvy a pár čísel a věděl jsem, jak se různé věci jmenují, třeba stůl, mikrovlnka a mateřská letadlová loď. Měl jsem hlavu plnou přesně těch věcí, které tak může znát čtyřletý kluk. Ale Max si mě vymyslel mnohem staršího, než byl sám. Bylo mi tak kolem patnácti, počítám. Možná i víc, těžko říct. Nejsem o moc vyšší než Max, ale rozhodně jsem jiný. Už když jsem se narodil, byl jsem zralejší a vyrovnanější než on. Chápal jsem věci, které jeho mátlý. Uměl jsem vyřešit problémy, se kterými Max nehnul. Možná to takhle mají při narození všichni imaginární kamarádi. Nevím.

Max si ten den, kdy jsem přišel na svět, nepamatuje, takže ani neví, co si tenkrát představoval. Ale vzhledem k tomu, že si mě vymyslel staršího a zralejšího, jde mi učení mnohem rychleji než jemu. Hned jak jsem se narodil, uměl jsem se soustředit líp, než to Max zvládá dokonce i dneska. Pamatuju si, že ten první den se Maxova matka snažila naučit ho sudá čísla a jemu to vůbec nešlo do hlavy. Ale já to pochopil raz dva. Rozuměl jsem tomu, protože můj mozek byl zralý natolik, aby se ta sudá čísla naučil. Maxův ještě ne.

Tak si to aspoň vysvětluju.

Navíc taky nespím, protože Max si při tom vymyšlení nepředstavil, že bych potřeboval spát. Tím pádem mám na učení víc času. A nejsem s Maxem úplně pořád, takže znám spoustu věcí, které Max jakživ neviděl a neslyšel. Když jde spát, sedím s jeho rodiči v obýváku nebo v kuchyni. Díváme se na televizi nebo jen poslouchám, jak si povídají. Někdy chodím ven. Zajdu si k benzínce, co nikdy nezavírá a jsou tam lidi, které mám po Maxovi a jeho rodičích a paní učitelce Goskové nejradši na světě. Chodím taky do baru U Rafa, to je od nás jen kousek, nebo na policejní stanici a do nemocnice (i když do nemocnice už nechodím, protože je tam Oswald a já se ho bojím). A když jsme ve škole, zajdu občas do sborovny anebo do jiné třídy, tu a tam dokonce do ředitelny, a všude poslouchám a učím se, jak se věci mají. Nejsem chytřejší než Max, ale vím toho o hodně víc než on, jelikož jsem víc vzhůru a chodím na místa, kam se Max nedostane. A to je dobře. Aspoň můžu Maxovi pomoci, když si někdy s něčím neví rady.

Jako třeba minulý týden. Max si chtěl udělat sendvič s burákovým máslem a zavařeninou, ale zavařenina mu nešla otevřít. „Budo!“ obrátil se na mě. „Mně to nejde otevřít.“

„To zvládneš,“ řekl jsem. „Zkus tím víčkem točit na druhou stranu. Do levý to poleví.“ Přesně tohle si totiž Maxova maminka občas opakuje pro sebe, když otevírá zavařovačku. A pomohlo to. Max tu sklenici otevřel. Ale tak ho to rozhodilo, že ji upustil na zem na dlaždice a zavařovačka se rozletěla na milion kousků.

Svět je někdy pro Maxe hrozně složitý. I když něco udělá dobře, dopadne to špatně.

Já mám v tomhle světě dost podivné postavení. Žiju v prostoru mezi lidmi. Většinu času trávím s Maxem a jinými dětmi, ale na druhou stranu jsem dost často s dospělými, jako jsou jeho rodiče nebo učitelé, kteří mě ovšem nevidí. Maxova máma tomu říká *mít dilema*. Používá to skoro vždycky, když se Max nemůže o něčem rozhodnout, a to se stává hodně často.

„Chceš modrého nanuka, nebo žlutého?“ zeptá se třeba a Max ztuhne. Zamrzne jako ten nanuk. Když se má o něčem rozhodnout, bere vždycky v potaz hrozně moc věcí.

Je červená lepší než žlutá?

Je zelená lepší než modrá?

Který je studenější?

Který se bude rychleji rozpouštět?

Jak chutná zelená?

Jak chutná červená?

Chutnají různé barvy různě?

Byl bych radši, kdyby Maxova máma rozhodla za něj. Ví přece, jak je to pro něj složité. Ale když ho nutí vybrat si a jemu to nejde, někdy mu pomůžu. „Vezmi si modrého,“ zašeptám a on pak řekne: „Vezmu si modrého.“ A je to. Konec dilematu.

A takhle podobně žiju i já. Ve věčném dilematu. Žiju ve žlutém i v modrém světě. Žiju s dětmi a žiju s dospělými, a tím pádem nejsem tak úplně dítě, ale nejsem ani úplně dospělý.

Jsem jak modrý, tak žlutý.

Jsem zelený.

A znám i další kombinace barev.

MATTHEW DICKS
Paměti imaginárního kamaráda

Z anglického originálu *Memoirs of an Imaginary Friend*
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press
v New Yorku roku 2012
přeložila Dominika Křesťanová.
Ilustrace na obálce Anna Neborová.
Graficky upravil Libor Batrla.
Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.
Technická redaktorka Alexandra Švolíková.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2014 jako svou 2228. publikaci.
Vytiskla tiskárna Akcent.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-1123-1

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz